

Nyhedsbrev fra Dansk Palæstinensisk Venskabsforening November 2022

Kære medlem

Med en vis forsinkelse, sender vi hermed nyhedsbrevet for tredje kvartal i år. Vi satser med et kort nyhedsbrev ca. medio december.

Siden sidst er det gået stærkt. Det tre dages overgreb mod det besatte Gaza tilbage i august og de efterfølgende intensiverede forbrydelser mod og mord på palæstinenserne i det besatte Palæstina (Gaza, Vestbredden og den besatte palæstinensiske hovedstad Al-Quds/Østjerusalem) har blæst os omkuld.

Vi var ikke en gang færdige med at markere mordet på den ikoniske palæstinensiske journalist Shi-reen Abu Aqelah, der blev skudt og dræbt af en israelsk snigskytte den 11. maj i år under endnu et overgreb mod Jenin flygtningelejren og byen og som vi markerede efterfølgende hele tre gange med start på en mindehøjtidelighed på Rådhuspladsen i København den 14. maj, så kom overgrebet mod det besatte Gaza inden sommerferien var over. Vi havde ellers planlagt to yderligere events i løbet

af august, netop med henblik på fortsat at markere mordet på Shireen i vores ihærdige bestræbelser på fortsat at sætte fokus på det bestialske og koldblodige mord på hende af en israelsk snigskytte. Det har vi siden gjort utallige gange. Ikke mindst på sociale medier, hvor kronikken skrevet af DPV formanden og bragt i Politiken på to måneders dagen for mordet på Shireen, den 11. juli, har været delt flere hundreder gange. Vi har gjort det til en fast ”vane”, at dele kronikken på sociale medier hver den ellefte af hver måned.

Vi har ligeledes sendt kronikken vidt og bredt til stort set samtlige interesseorganisationer i landet, der arbejder med Palæstina, Mellemøsten, menneskerettigheder m.m. Men også til folkevalgte politikere, ministre og journalister.

I skrivende stund (8. november) er 50 palæstinensere blevet skudt og dræbt af besættelsesmagten siden primo september. Det er børn, kvinder og mænd. Både på den besatte Vestbred og i den besatte palæstinensiske hovedstad Al-Quds. I alt er ca. 140 palæstinensere blevet dræbt siden primo januar af Apartheid statens soldater, sikkerhedspoliti og de civilklædte dødspatroljer ”Mustáari-been” over alt i det besatte Palæstina (Gaza, Vestbredden og den besatte palæstinensiske hovedstad Al-Quds/Østjerusalem).

Vi har i DPV stort set berettet om hvert eneste mord. Dertil kommer, at vi dagligt beretter om kun en brøkdel af de daglige forbrydelser og uhyrligheder, der finder sted døgnet- og året rundt over alt i det besatte Palæstina.

Vi kan stærkt anbefale at læse en rørende rejseberetning fra i sommers. Anja rejste til Palæstina for første gang i sit liv. Det har ændret hendes liv. Det bliver ikke sidste gang.

Læs ligeledes om et arrangement som DPV planlægger at afholde den 26. november i København i samarbejde med Mellemfolkeligt Samvirke, Oktober Koret og med politiske taler af især Mogens Lykketoft, tidligere formand for Folketinget, tidligere Udenrigsminister og tidligere formand for FN's Generalforsamling.

Kom med til den Internationale Solidaritetsdag med det palæstinensiske folk

SÆT X i kalenderen den 26.november – om eftermiddagen – når DPV skal markere den vigtige dag ifm. 75 året for den forhadte delingsplan af daværende Palæstina.

Markeringen finder sted hos Mellemfolkeligt Samvirke i København. Tid, sted og programmet følger senere på måneden. Hold øje med DPVs Facebookside. Vi regner også med at sende invitationen pr. mail til vores medlemmer.

Vel mødt!

Rejseberetning: ”Min allerførste, men ikke sidste tur til Palæstina”

Af Anja L. Thomsen

Min ven Ninna skrev på Facebook i løbet af sommeren i år ”hey, jeg er i Palæstina og har lejet en lejlighed i 3 uger, jeg skal være alene den sidste uge, men lejligheden er kæmpestor, er der nogen der vil komme herved og besøge mig”. Det læste jeg en regnvåd sommerdag mens jeg sad på en café i indre by, 4 timer senere bookede jeg flybilletter og 3 dage senere landede jeg i Tel Aviv (den israelske hovedstad).

Det allerførste jeg lagde mærke til, da jeg ankom var mængden af svært bevæbnede israelske soldater. På toget fra Tel Aviv til Jerusalem/Al-Quds, var der næsten lige så mange soldater som civile.

De fleste af dem var ganske unge mennesker, der bar deres automatiske maskingeværer lige så skødesløst på ryggen som herboende gymnasieelever bærer på deres rygsæk.

I den gamle bydel i Jerusalem fandt jeg mine venner siddende på en helt almindelig turistcafé, men lige overfor cafeen var der en lille plads, hvor der konstant var placeret kampklædte bevæbnede soldater. Luk lige øjnene engang og forestil dig, at du sidder på en café på strøget i København sammen med dine venner en skøn sommerdag, og forestil dig så at din ”udsigt” er kampklædte soldater. Det scenarie forekommer os næsten utænkeligt, men det er den hverdag helt almindelige palæstinensere lever i, altså dem der overhovedet har lov til at være i Jerusalem.

Bussen fra Jerusalem til Ramallah blev noget forsinket, da besættelsesmagten havde lukket alle vejene til og fra Jerusalem, fordi den amerikanske præsident Joe Biden var på besøg. Et par timer forsinket sad jeg på bussen mod Ramallah og kiggede nysgerrigt ud ad vinduerne for at se det land jeg lige var kommet til. Fra min plads i bussen fik jeg det første glimt af Apartheid-muren; jeg blev helt stille og mit hjerte gik i tusind stykker. For én ting er at vide, at der står en mur i Mellemøsten et sted, noget andet er at se dette symbol på had, vold, besættelse og undertrykkelse med egne øjne. Ved Qalandia Checkpoint så jeg for første gang den ydmygende proces, det er for palæstinenserne at stå i kø og vise papirer for at komme ind og ud i deres eget land. Checkpointet (for gående) er en gangbro med stejle trapper, der er ingen elevator til de gangbesværede og heller intet læ for den skarpe sol, regn eller vind.

I Ramallah er der ingen bevæbnede soldater og den ligner enhver anden mellemøstlig storby; unge piger færdes i fnisende flokke, gamle mænd sidder på cafeerne, drikker the og diskuterer stort og småt, børnene leger på de åbne pladser, folk står i kø ved falafelboderne og alt ånder umiddelbart fred og idyl. Men lige så snart man taler med folk, så mærker man deres vrede, sorg og angst. Besættelsesmagten er lige på den anden side af muren og ingen ved hvornår der pludselig ruller kampvogne i gaderne og soldaterne skyder tilfældigt forbigående både børn, unge og gamle.

Palæstinenserne er nogle af de mest gavmilde, åbenhjertige og gæstfrie mennesker jeg nogensinde har mødt, overalt hvor vi kom blev vi taget imod med åbne arme og taknemmelighed over, at vi var der for at vise solidaritet. I den lille by Bil'in, hvor det faktisk er lykkedes beboerne at rykke Apartheid-muren nogle kilometer væk fra deres land, hørte jeg de mest hjerteskrærende historier; om Wajeeds yngste søn på 17 som sidder i fængsel på 3. år uden nogen sigtelse, idet er blot en ”administrativ” fængsling (det vil sige uden sigtelse, rettergang eller dom, men blot en forlængelse efter forlængelse af den ulovlige fængsling, der udstedes af en militær kommandant, der leger ”dommer”), om hvordan Abu Meins svoger blev skudt på klos hold, en mand hvis eneste ”forbrydelse” var at trodse udgangsforbuddet under Corona, for at skaffe mad til sin familie, liget er stadig ikke frigivet – en metode israelerne ofte benytter for at udsætte familien for endnu større sorg og frustration. MEN, det var også i Bil'in at jeg mødte gæstfrihed, hjælpsomhed og kærlighed ud over alle grænser; Fotografen Haitham der bød os på the og kørte os til muren, Wajeeds kone og døtre, der var kede af at vi ikke kunne blive til aftensmad og som i stedet bød os på friskplukket vandmelon og arabisk kaffe i skygge af figentræerne, vores ven og vært Hamde der kogte et fårehoved til os og overlod os sin seng så vi kunne sove komfortabelt, Hamdes utallige nevøer og niecer der kom og gik som de havde lyst, niecerne lærte os sanglege og tallene på arabisk, nevøerne på henholdsvis 2 og 5 år der kom listende næste morgen og kravlede op til mig og puttede sig hos mig som om vi havde kendt hinanden altid, hunden Mili der fulgte os til bussen og krammede os farvel.

De møder smeltede mit hjerte, et hjerte der stadig er i stykker og som ikke bliver helt før Palæstina er frit.

Antallet af følgere stiger på Facebook!

Tak for jeres indsats og interesse i at følge os på sociale medier, det værdsætter vi i bestyrelsen. Vi håber at I vil fortsætte med at følge os, dele vores opslag og 'like', så viden om Israels besættelse af Palæstina kan brede sig til flest mulig.

Vores Facebook-side har rundet 8000 følgere, hvor vi nu har 8091. Det går fremad med følgere og det er en enormt vigtig bestanddel af at kunne komme ud med vores viden om, hvad der sker i Palæstina.

Har du betalt dit kontingent?

Vi har brug for din støtte for at kunne fortsætte foreningens vigtige oplysningsarbejde.

Foreningen kører på frivillig basis, så alle indkomne midler går ubeskåret til den palæstinensiske sags tjeneste.

Medlemskab koster kun 150kr. pr. år. For pensionister, arbejdsledige og unge under uddannelse er kontingentet kun 100 kr. pr. år.

Beløbet kan indsættes på giro 931-8119 eller overføres via netbank til:

Reg. nr.: 0268

Kontonr.: 000 931 8119

Du kan også benytte Mobilepay nr. 65841 til alle former for overførsler og indbetalinger til foreningen.

Ønsker du at melde/afmelde nyhedsbrevet?

Find **meld/afmeld** knappen i mailen. Afmelding sker herefter automatisk.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening
Danish Palestinian Friendship Association | الدنماركية الفلسطينية الصداقة جمعية
Dronningensgade 14 | DK-1420 København K, Denmark | Tel. +45 35 35 48 68
E-mail: danpal@danpal.dk | Websites: www.danpal.dk